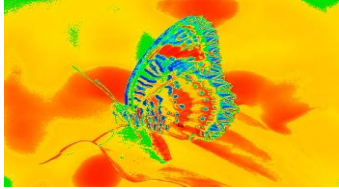

Pentsamendu Txikiak

© X.G.

Ez dago garai txarrik lirikarako. Ortodoxoen gezurak baino ez dira horiek (garai onetan poesiarako astirik inoiz aurkitzen ez dutenak dira horrela hitz egiten dutenak). Gainera, edonork daki poesiarako garairik onena garai txarra dela, hor aurkitzen duelarik —poesiak— bere simaurrik freskoena.

Behintzat banaiz sentitzeko gai; eta hori ez da gutxi.

Saramagoren liburuetatik alderdi poetikoak kenduko bagenitu, lursail batetik belarra kenduko bagenu bezala izango litzateke: lurrarekin geldituko ginateke. Lurrarekin bakarrik. Segur aski, neurri handiago edo txikiago batean, gauza bera gertatzen da liburu guztiekin... pertsona guztiekin... zer guztiekin...

Idazketaren barrokismoa ongi dago bainu-etxeetan urte luzeak igarotzeko zortea daukanarentzat. Ez da nire kasua, tamalez.

Belar-izpi baten patua eta izar handi batena oso antzekoak dira. Azken batean, denborak du azken hitza, beti bezala.

Pentsamendua burdina bezalakoa da: landu egin behar da; eta landu izan ezik, herdoildu egiten da. Noski, nola ez den ikusten...gutxi dira alderdi horretaz arduratzen direnak. Tira, "Danone gorputzak" nagusi —holaxe doaz gauzak munduan.

Zergatik sinesten dugu gauza guztien hasiera garela eta zergatik ez dugu sinesten gauza guztien hasiera ez garela? Ez al dira, azken batean, gauza bera bai bata bai bestea?

Kristau urrikaltasunaren eskuetan hiltzen diren gizaki basatiak gara, Ozeano Barean aurkitu berri duten uharte batekoak... (nolatan gorrotatzen duten gure aurkitzaileek euren aurkikuntza; zer-nolako izua ematen dien desberdintasuna, aniztasun natural eta kulturala euren begiekin berresteak).

Ezjakintasuna... Berriz hara itzultzea bagenu!

Ez dut ezeren beharrik, den-denaren beharra dudalako (egia handi guztiak gezur handiak bezalakoak dira —ez hobeak ez txarragoak—, orobat elastikoak).

Berriz ere elkartzea ideiekin, ahaztuta geneukan maitagarri-ipuina bezain zehazgabeak diren hitzekin, egiazko gauzen kontzientzia erreklamatzeko diguten horiekin, alderik alde zeharkatzen gaituzten gauza txiki horiekin guztiekin... Inperfekzioaren perfekzioa... Espiritua materia lodi bat balitz bezala, haztatze modukoa, koipetsua... (akaso hala izango da, ideiek ere ba omen baitute lubrifikatzaile baten premia).

Batzuetan, ideiak garraiatzen dituen hoditeria libratu beharra dago.

Ez egotea inoiz zuzen, beti zuzen egoteko modurik onenetako bat da. Ez diot nik; esperientziak dio.

Ez da ona libidoaren ontziak gainezka egitea; noizean behin, edukia isuri behar da eta. Beteko da berriro, lasai...

Aiztoz mozturiko esaldiak, hitz trenkatuak, hizkuntz esapide urkatuak, eraiketa sintaktiko elbarrituak, aditz beren esanguran murgilduak, freskotasun formala, prosa geldoa, ele xamurrak, sintagma lorifikatuak, eraiketa zapaltzaileak edota zapalduak, abandonaturiko terminoak —zahazgabeak, erraldoiak, trinkoak eta konkordunak—, hitz gozatuak, zoraldi gramatikalak...: zenbat maite izan zaituztedan!

Den-dena esan dugulako sentsazio barregarri hau, zinta agortzen zaigunean edota nekeak atsedean hartzera behartzen gaituenean...

Hitzez mozkorturik egotearen sentsazio gozoa... ez nuke ezeren truke aldatuko.

Den-dena da denbora alferrik galtzea, baita presaka ibiltzea ere.

Horra zer den fantasia: errealitate trabestitua. Eta irrigarrikeria gure zelatan dago...

Ideiak elkarlotu eta pentsamendua katramilatu. Ba ote dago ezer ederragorik eta alferrikakoagorik?

Filosofia –berdin dio *zein* filosofia eta *zertarako* filosofia den– gizakion bilakaeraren zati da. Gizateria suntsituta, lekukotasun filosofikoa baino ez da gelditzen.

Hitzekin jolasean ari naiz bertsolariaren asmo berberaz: hitzei heltzen diet eta hortik tiraka hasten naiz, terminoen jurisprudentzia apurtu arte (edota gainditu arte). Ariketa ona da, bizikleta estatikoan egunero ordubetez pedalei eragitea bezain ona ia (pentsatzea ere ariketa estatikoa baita).

Ideien zahartasuna haragiarena bezain izugarria da. Lehenek, halere, hobeto eusten diote denboraren iragateari. Ala ez...?

Erantzuna zain daukagu lekurik ezkutuenean. Leku horretara iristeko, ordea, Star Trek espaziontzia eta Odiseako ordenagailu eroa behar ditugu. Bidaia luze eta abenturaz beteaz izango da, zin degizuet!

Bohemiaren eskuetara jauzi egin genezake berriro, bai... Baina, jada ez gara bizi mutilzaharrentzako gela batean, eta hor dago koska. Hala ere, tentazioa hain da handia...

